

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobce: **V. P. T.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
hlášeným pobytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2025, č. j. OAM-422/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2025, č. j. OAM-422/ZA-ZA11-HA06-2025 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „zákon o azylu“). Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Obsah napadeného rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále „Vietnam“), národnosti kinh, bez náboženského či politického přesvědčení. Dále uvedl, že je ženatý a má tři dcery, přičemž manželka i dcery žijí ve Vietnamu. K cestě na území ČR popsal, že v roce 2019 odcestoval z Vietnamu do Rumunska, ve kterém pobýval dva roky (2019 až 2022), a následně pokračoval osobním automobilem do Německa, kde setrval rovněž dva roky (2022 až 2025). V žádném jiném státě EU nepobýval. Současně upřesnil, že kromě rumunského pracovního víza neměl a nemá v žádném členském státě EU víza ani povolení k pobytu a tato žádost o mezinárodní ochranu je jeho první žádostí. Dále doplnil, že je zdravý, že proti němu nebylo vedeno trestní stíhání a nebyl odsouzen v zahraničí ani v ČR. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nevlastní žádné doklady, ubytování, nemá práci a odmítá se vrátit do Vietnamu.
3. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 25. 4. 2025. Z pohovoru vyplynulo, že v roce 2019 vycestoval z Vietnamu z ekonomických důvodů, tedy s cílem vydělat peníze a zajistit svou rodinu. Žalobce při pohovoru uvedl, že se návratu do Vietnamu obává, neboť má ve své vlasti dluh u soukromých osob v přepočtu ve výši 280 000 Kč a domnívá se, že bez finančních prostředků, kterými by svůj dluh splatil, se dostane do problémů s věřiteli, kteří by na něj vyvíjeli nátlak za účelem splacení dluhu. Věřitelé se jej dle jeho tvrzení snažili kontaktovat telefonicky a žalobce se rovněž dozvěděl, že jej ve vlasti hledali. Dále uvedl, že neměl žádné problémy s policií ani se státními orgány a neměl potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví a příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Potíže, jimž ve vlasti čelil, tak měly podle jeho tvrzení pouze ekonomický charakter. Na území ČR žalobce nemá žádné rodinné příslušníky. V průběhu pohovoru neuvedl jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany než snahu vydělat peníze. Současně dodal, že se v budoucnu plánuje do Vietnamu vrátit, tedy až si vydělá prostředky na zaplacení dluhu.
4. Žalobcův právní zástupce navrhl v písemném vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, aby byl proveden důkaz zprávou nazvanou Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 (dostupná na webových stránkách vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska: <https://www.gov.uk>, [Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 \(accessible\) - GOV.UK](https://www.gov.uk/government/publications/country-policy-and-information-note-fear-of-illegal-moneylenders-vietnam-february-2025)). Žalovaný pořídil překlad celé této zprávy a v napadeném rozhodnutí se s jejím obsahem dále vypořádal.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z průběhu správního řízení bylo Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce setrvat na území ČR, pracovat a splácet dluhy ve Vietnamu. V případě návratu do vlasti se žalobce obává nátlaku věřitelů z důvodu nesplacené půjčky.

6. Žalovaný následně hodnotil důvody sdělené žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž vycházel především z výpovědi žalobce a informací shromážděných během správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5. 2025 („informace OAMP“), informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2025, půjčky úvěry a lichva („informace MZV“) a žalobcem předložené informace Ministerstva vnitra Velké Británie z února 2025 Vietnam: Strach z nelegálních půjčovatелů peněz ze dne 8. 7. 2025, jejíž předklad žalovaný v průběhu správního řízení pořídil („informace MV Velké Británie“).
7. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící pro udělení azylu podle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce totiž netvrdil pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani odůvodněný strach z pronásledování z některého z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. Důvodem žádosti byla podle žalovaného snaha žalobce legalizovat pobyt v ČR, pracovat zde a vydělanými penězi pak splácet dluhy ve Vietnamu. Institut azylu nicméně neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR. Ve vztahu k tvrzeným obavám z věřitelů žalovaný uvedl, že jde o jednání soukromých osob související s vymáháním dluhu, tedy o důvody ekonomické povahy. Ty samy o sobě nemohou být důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně konstatoval, že žalobce se kvůli výhrůžkám neobrátil na příslušné orgány ve Vietnamu, a nelze proto uzavřít, že by vietnamské orgány nebyly schopny nebo ochotny poskytnout mu ochranu. Z informace MZV ČR podle žalovaného plyne, že občané Vietnamu mají možnost domáhat se ochrany své osoby a práv u příslušných státních orgánů. Pokud jde o žalobcem navržený důkaz zprávou s informací MV Velké Británie, žalovaný vysvětlil, že tento dokument popisuje potíže dlužníků, kteří nejsou schopni splácet půjčky lichvářům s vazbami na zločinecké gangy. O potížích se zločineckými gangy žalobce nehovořil, pouze tvrdil, že se zadlužil u soukromých osob, které dle informace MV Velké Británie nemají vždy vazby na zločinecké gangy. Dále z této zprávy vyplývá, že vietnamské orgány jsou ochotny a schopny poskytnout účinnou ochranu, přičemž žalovaný v této souvislosti odkázal na několik konkrétních příkladů boje proti nelegálním půjčkám. S ohledem na uvedené žalovaný neshledal, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, které by bylo důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný dále neshledal podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 či § 14b zákona o azylu. Žádosti nevyhověl ani ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu, kdy konstatoval, že při zohlednění rodinné, sociální a ekonomické situace žalobce, jeho věku a zdravotnímu stavu lze uzavřít, že případ žalobce není případem zvláštního zřetele hodným.

Shrnutí obsahu žaloby

8. Ačkoli žalobce formálně napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, konkrétní žalobní argumentace směřuje pouze proti závěrům žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

§ 14a zákona o azylu a humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

9. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Již ve správním řízení uvedl, že ve Vietnamu dluží věřitelům částku v přepočtu přibližně 280 000 Kč. Současně žalobce uvedl, že má informaci o tom, že jej věřitelé ve vlasti hledali, a že se po návratu obává nátlaku z jejich strany. Současně poukázal na to, že by se po návratu nemohl z finančních důvodů přestěhovat jinam v rámci Vietnamu. Žalovaný přesto dospěl k nesprávnému závěru, že se žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze snažil legalizovat svůj pobyt v ČR a že jeho obavy z věřitelů nejsou azylově relevantní.
10. Dle žalobce nadto z provedeného dokazování nevyplývá, že by státní orgány ve Vietnamu byly schopny zabránit nebezpečí, jež žalobci v zemi původu hrozí. Žalovaný sice provedl důkaz informací MV Velké Británie, kterou žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení, avšak její obsah vyhodnotil nesprávně a selektivně. Podle žalobce z této zprávy vyplývá, že osoby neschopné splácet půjčky nelegálním věřitelům mohou být vystaveny obtěžování, výhrůžkám, únosům a násilí, přičemž nátlaku mohou čelit i jejich rodinní příslušníci nebo zaměstnavatelé. Žalobce poukazoval i na pasáže zprávy, podle nichž věřitelé při vymáhání dluhů využívají psychický nátlak, vyhrožování, poškozování majetku či fyzické násilí. Dále zdůraznil, že ačkoli vietnamské orgány proti nelegálním půjčkám zasahují, postih těchto jednání zůstává obtížný, mimo jiné proto, že úrokové sazby často nejsou řádně zachyceny ve smluvní dokumentaci. Z toho žalobce dovozoval, že mu v případě návratu do Vietnamu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Zopakoval, že vietnamské orgány nejsou schopny zajistit mu účinnou ochranu, a proto není možné spravedlivě požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky ochrany v zemi původu.
11. Ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznil, že žalovaný při úvaze o případném udělení humanitárního azylu dostatečně nezohlednil jeho obavy z návratu do Vietnamu, konkrétně obavu z nátlaku věřitelů a nemožnost přestěhovat se v rámci země z finančních důvodů. Podle žalobce se žalovaný s těmito okolnostmi v této části rozhodnutí vůbec nevypořádal.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. V řízení zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, opatřil si relevantní a aktuální informace o zemi původu a své rozhodnutí řádně odůvodnil.
13. K žalobním námitkám žalovaný zopakoval, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu toliko z důvodu své ekonomické situace, konkrétně proto, aby si v ČR vydělal finanční prostředky na splacení dluhů ve Vietnamu. Samotná existence dluhů a obavy z věřitelů podle žalovaného nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobce ve Vietnamu čelil nezákonnému jednání ze strany věřitelů, může se obrátit na policii či jiné příslušné orgány. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neprokázal neschopnost nebo neochotu státních orgánů poskytnout mu ochranu.
14. Žalovaný dále podotkl, že žalobcovu žádost neposuzoval pouze optikou bezpečné země původu, nýbrž z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, přičemž neshledal důvody pro

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

udělení žádné z nich. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Soud se předně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán ve věci uvažoval a proč rozhodl právě daným způsobem; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, není-li zřejmé, proč rozhodující orgán nepovažoval stěžejní argumentaci účastníka za důvodnou a v čem konkrétně její nesprávnost spatřoval (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Rozšířený senát NSS pak dovodil, že soud je oprávněn zrušit správní rozhodnutí i pro nenamítané vady řízení tehdy, brání-li tyto vady přezkumu v rozsahu žalobních bodů (usnesení NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel, jaké podklady si opatřil a jaké závěry z nich učinil. Žalovaný popsal žalobcův azylový příběh, vyložil, proč v něm neshledal azylově relevantní tvrzení. Vypořádal se jak s tvrzenými důvody žádosti, tak s podklady vztahujícími se k problematice půjček, lichvy a postavení dlužníků ve Vietnamu, včetně žalobcem navržené informace MV Velké Británie. Skutečnost, že se žalobce s těmito závěry neztotožňuje, sama o sobě nepřezkoumatelnost nezakládá.
18. Ve vztahu k námitkám směřujícím proti neudělení doplňkové ochrany soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové stránce setrval u uváděných důvodů převážně ekonomické. Sám výslovně uvedl, že žádost podal proto, aby mohl v ČR zůstat a pracovat zde tak, aby mohl splácet dluh. Žalovaný proto nepochybil, pokud tento motiv označil za jádro žalobcovy žádosti.
19. Rozhodovací praxe NSS je přitom dlouhodobě ustálena v tom, že ekonomické důvody samy o sobě nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. NSS v usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 172/2014-26, výslovně uvedl, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR a že námitky týkající se chudoby, dluhů, horších výdělkových poměrů či obav z věřitelů nelze bez dalšího považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obdobně NSS v usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, zdůraznil, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.
20. NSS se pak opakovaně zabýval i otázkou, zda lze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany považovat hrozbu újmy ze strany žadatelových věřitelů v případě návratu do země původu, a to konkrétně též do Vietnamu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou hrozit jak ze strany státu, tak ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

nestátních původců – soukromých osob. V kontextu § 2 odst. 6 zákona o azylu pak lze na soukromé osoby jako na původce vážné újmy hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, či usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41).

21. Soud v této souvislosti konstatuje, že ze samotné výpovědi žalobce je zřejmé, že ochrany ve státě původu nevyužil. Pouhá nedůvěra ve státní instituce sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není (srov. usnesení NSS ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 298/2018-58). Obdobnou úvahu předestřel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by se v zemi původu nemohl domoci efektivní ochrany.
22. Žalovaný si přitom obstaral podklady, které tento závěr podporují a zároveň reflektují žalobcem tvrzené důvody žádosti. Zejména informace MZV ČR ze dne 21. 1. 2025 popisuje právní prostředky, kterými se lze bránit v případě neúměrně vysokého úroku za poskytnuté úvěry. Soud přitom konstatuje, že podklady, které si žalovaný pro rozhodnutí obstaral, splňují požadavky, které na ně klade judikatura (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Na návrh právního zástupce žalobce pak žalovaný do správního spisu založil i informaci MV Velké Británie ohledně nelegálních půjčovatелů peněz, přičemž k tomuto podkladu pořídil překlad a v napadeném rozhodnutí se s jeho obsahem výslovně vypořádal.
23. Žalobce, resp. jeho zástupce se nicméně k seznámení s podklady, které jsou součástí správního spisu, nedostavil, přestože mu bylo předvolání řádně doručeno. Lze tedy konstatovat, že žalobci tak byla opakovaně dána možnost doložit konkrétní, azylově relevantní skutečnosti, této možnosti však nevyužil. Tvrzenou újmu hrozící ze strany třetích osob, spočívající v násilných vymáhacích praktikách věřitelů, nikterak neprokázal. Přitom podklady, z nichž žalovaný vycházel, obsahují jednoznačnou informaci o tom, že ve Vietnamu jsou půjčky načerno nežádoucí a nelegální, Vietnam má vytvořenu příslušnou legislativu v občanskoprávní i trestněprávní oblasti a že se lze bránit v občanském soudním řízení nebo může jít i o trestný čin lichvy, přičemž dlužník se může obrátit na orgány činné v trestním řízení, aniž by byl sám postižen. Žalovaný tedy shromáždil dostatek podkladů, na jejichž základě posoudil žádost žalobce v souladu s citovanou judikaturou. Žalobce pak nenabídl žádné konkrétní individuální okolnosti, které by ve spojení s touto informací vedly k závěru, že právě jemu by taková ochrana byla odeprána nebo by byla zjevně neúčinná.
24. Žalobce dále namítal, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a závěrům při hodnocení jím předložené informace MV Velké Británie. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
25. Předně soud konstatuje, že dle žalobních tvrzení z této zprávy vyplývá to, že osoby neschopné splácet půjčky nelegálním věřitelům mohou být vystaveny obtěžování, výhrůžkám, únosům a násilí, přičemž nátlaku mohou čelit i jejich rodinní příslušníci nebo zaměstnavatelé. Žalobce poukazoval i na pasáže zprávy, podle nichž věřitelé při vymáhání dluhů využívají psychický nátlak, vyhrožování, poškozování majetku či fyzické násilí. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

zdůraznil, že ačkoli vietnamské orgány proti nelegálním půjčkám zasahují, postih těchto jednání zůstává obtížný, mimo jiné proto, že úrokové sazby často nejsou řádně zachyceny ve smluvní dokumentaci. Tato tvrzení sama o sobě dle soudu nijak nerozporují výše uvedená zjištění žalovaného ani soudu nebrání aplikovat v posuzovaném případě závěry NSS citované výše.

26. Soud se nicméně seznámil s celou zprávou podrobně, přičemž ověřil, že její překlad, jak je založen ve správním spisu, odpovídá autentickému znění zprávy, jež byla vyhotovena v anglickém jazyce. Z obsahu zprávy soud nezjistil nad rámec výše uvedených zjištění nic podstatného. Zpráva sice připouští, že pokud se lidé ocitnou v situaci, kdy nejsou schopni splácet půjčku od osob, jež mají vazby na zločinecké gangy, mohou být tito lidé (včetně jejich rodin) vystaveni šikaně, vyhrožování, únosům a násilí. Obecně však lze dle zprávy konstatovat, že u lidí, kteří nesplatí nezákonnou půjčku, je nepravděpodobné, že by utrpěli vážnou újmu od nestátních aktérů. Je přitom na dotyčné osobě, aby prokázala opak (což se žalobci v posuzovaném případě nepodařilo – viz odst. 22 výše). Konečně ze zprávy vyplývá, že ve Vietnamu existuje funkční systém trestní justice pro odhalování, stíhání a trestání činů, které se rovnají perzekuci či způsobení vážné újmy, přičemž tento systém justice je obecně přístupný. Je proto pravděpodobné, že osoba, která se bojí zločinného státního či nestátního aktéra, získá touto cestou od státu ochranu. Žalovaný navíc správně poukázal na to, že žalobce ve správním řízení nehovořil o dluhu vůči organizované zločinecké skupině či gangu, nýbrž toliko o dluhu vůči soukromým osobám. Nelze proto bez dalšího přebírat na jeho případ veškeré závěry vztahující se k nejzávažnějším formám nelegálního vymáhání dluhů.
27. Ani z dalších podkladů o zemi původu nevyplývá, že by Vietnam neposkytoval svým občanům ochranu před lichvou či nelegálním vymáháním pohledávek. Naopak z informací, z nichž žalovaný vycházel, plyne existence občanskoprávních i trestněprávních prostředků ochrany a též to, že vietnamské orgány proti těmto jevům zasahují. Žalovaný tedy nepochybil, pokud uzavřel, že žalobce neprokázal neschopnost nebo neochotu vnitrostátních orgánů poskytnout mu ochranu.
28. S ohledem na vše uvedené nelze přisvědčit žalobci, že závěr žalovaného stran dostupné ochrany v zemi původu není dostatečně podložen. Soud se naopak se závěry žalovaného stran dostupných prostředků ochrany v zemi původu ztotožňuje. Lze tedy uzavřít, že žalobci v případě návratu do Vietnamu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.
29. Nedůvodná je rovněž námitka směřující proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud na prvním místě konstatuje, že s účinností od 1. 10. 2025 již není možné žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu udělit, neboť tento postup vyloučila novela k zákonu o azylu provedená zákonem č. 314/2025 Sb. Podle čl. II bodu 1 tohoto zákona platí, že „[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu“. Bod 9 téže novely pak stanoví, že [v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl. Pro úplnost nicméně soud konstatuje, že NSS v usnesení ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 144/2017-36, výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

dovodil, že cizincem tvrzená obava z věřitelů není okolností, na základě které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nadto dle soudu nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že žalovaný jeho osobní situaci a obavy v rámci své úvahy o možném udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu pominul. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný přihlížel k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, k jeho věku i zdravotnímu stavu a uzavřel, že nejde o případ hodný zvláštního zřetele. Tato úvaha je stručná, avšak srozumitelná a přezkoumatelná a v kontextu skutkových okolností věci nevykazuje libovůli ani vybočení z mezí správního uvážení.

30. Soud proto shrnuje, že žalobce ve správním řízení tvrdil toliko důvody ekonomické a obavu ze soukromých věřitelů v souvislosti s nesplaceným dluhem. Takto vymezený skutkový stav neodpovídá zákonným podmínkám pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu ani pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný si opatřil dostatečné podklady, žalobcův případ individualizovaně posoudil a své závěry přezkoumatelně odůvodnil.

Závěr a náklady řízení

31. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2026

Johana Jandusová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.